

ΠΑΝΔΩΡΑ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Α. Ρ. ΡΑΓΚΑΒΗΣ, Κ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ, Ν. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ, κλπ.

ΤΟΜΟΣ ΔΕΚΑΤΟΣ.

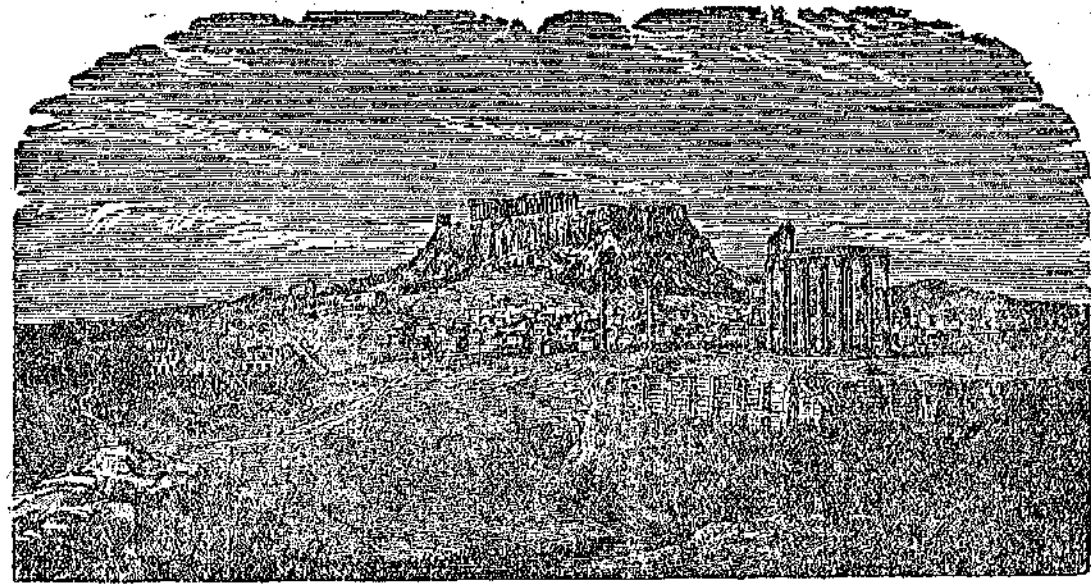
ΑΠΟ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1859 ΜΕΧΡΙΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1860.

ΑΘΗΝΑΙΝ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Σ. ΠΑΥΛΙΔΟΥ.

1860.

Π Α Ν Δ Ω Ρ Α.

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ, 1859.

ΤΟΜΟΣ Γ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 228.

ΛΟΓΟΣ

Του έν Κωνσταντινουπόλει πρέσβειος της Αγγλίας
Σιρ Έρρίκου Βούλουερ, υπό την ιστορικήν
εποψιν εξέταζόμενος

(12η φυλλάξ. 227. Σελ. και ελκ.)

— 000 —

Ίνα καταδείξωμεν τούτο έπρεπον ίσως νά υπο-
μνήσωμεν ένταύθα όλόκληρον τόν διοικητικόν, τόν
στρατιωτικόν, τόν δικαστικόν, και πρό πάντων τόν
οικονομικόν οργανισμόν έν έδαφόν εις τά κράτη
αύτων οι Λαγίδαι και οι Σελευκίδαι. Άλλ' άφ' ενός
μην ή περί τούτου έκθεσις ήθελε παρεκτείνει πολύ
τήν προοσαν, πραγματεία, άφ' άλλου δέ ή αξία
των οργανισμών εκείνων καταφαίνεται μάλιστα έν
τοίς αποτελέσμασι αυτών' όθεν προτιμότερον νο-
μίζομεν ν' ανακεφαλαιώσωμεν τά πρακτικώτερα
έάν αποτελεσμάτων τούτων, και τούτο τόσο μάλ-
λον, όσα μία από τας κοινοτέρας κατηγορίας τας
άνέκαθεν κατά της Ελληνικής φυλής γινόμενας, είναι
ότι, και τοι πλείστα έγωνα λαμπρά προτερήματα,
στερείται του πρακτικού εκείνου πνεύματος, δι' ου
μάλιστα τά κράτη άκμάζουσι και παγιοϋνται.

Τίς έν τούτοις δεν γινώσκει ότι ή Αίγυπτος, ή-
τις και επί των Φαραώνων και επί της Περσικής
κυριαρχίας περιορίζεται εις μόναν σχεδόν τήν εξα-
γωγήν των σιτηρών, κατέστη διά των οικονομικών,
διοικητικών και εμπορικών θεσμών ους εισήγαγον

εις αυτήν οι Λαγίδαι, της παγκοσμίου εμπορίας γί-
φυρας; Έπιτοτε τó Ινδικόν, τó Αραβικόν, τó Αίθιοπι-
κόν εμπόριον διά της Αιγύπτου ενεργήθη' επί δε
τούτω πολλά μόν ιδρύθησαν εις τά παράλια της
Ερυθράς Θάλασσης πόλεις, κατεστράφησαν οι Λα-
βες κειρκται, άπηρτίσθη δέ ή ασυντέλεστος διαμεί-
νασα διάρως Νεκώ του Ψαμμητήχου, κατεσκευάσθη-
σαν δέ αι όδοι, αΐτινες έφερον από Βερσίνικης και
Μυός όρου εις Κοπτόν. Τα δέ πλείστα των τριου-
τοτρόπως εισαγομένων εμπορευμάτων εξέγαγον πά-
λιν διά των Ελληνικών της Αιγύπτου πλοίων, άτινα
έπονταπόρουσιν μέχρι του Εϋξείνου, και αποβιβάσαν-
τα αύτόθι τά φορτία των, επανήρχοντο αναχωρίζον-
τα πάλιν φορτία έτερα, τά όποια ανέπλεον τόν
Νεϊλον, και μεταβιβάσθησαν εις τήν Ερυθράν, εξ-
επέμποντο περαιτέρω προς τας νοτιοτέρας γώ-
ρας. Ένταύθεν έπι από του δευτέρου των Ήτολε-
μαίων, ή Αλεξάνδρεια κατέστη τó μέγιστον τού
κόσμου εμπόριον, και συνθηροίσθησαν αύτόθι οι
άμύθητοι εκείνοι θησαυροί ολίτες, κατά τας βασι-
λικής ανάγκης, άς είδε και παρατίθητιν' ό Απ-
πιανός, έπέτρεπον εις τήν Ελληνικήν της Αιγύπτου
κυβέρνησιν νά συνταρή μόν στρατόν 240,000 άν-
δρών και ναυτικήν δύναμιν τετρακισχιλίων και έ-
πέκεινα πλοίων και άλλας πολεμικάς προμηθείας,
νά έχη δέ αποσταταμιωμένον εις τó δημόσιον τα-
μίον τó υπέρογκον ποσόν των 740,000 ταλάντων.

Και οι Σελευκίδαι όμοίως τó αύτό ανέπτυξαν
πρακτικόν πνεύμα, ει και εύρέθησαν εις ήττον ευ-
τυχείς των Λαγιδών πολιτικής προσιτάσεως. Ο Σε-

τέθη εις τήν σκηνήν, και ελαξε το όγκωδέστερον των δειμάτων, εν φ εύρον επενδύτην μεταξωτόν, κατίθα η μηλωτήν, πολλά βινόμακτρα, κάλτας και άνόμοια σανδάλια, άτινα έβλα διένειμαν μεταξύ των. Η περιγήςπισα Άννα ενεδύθη τον επενδύτην και την μανθύαν, και έδεσε την κεφαλήν με βαμβασυρήν βινόμακτρον, ούτινος τά ζωπήρά χρώματα άνένδειξαν έτι μάλλον τήν ώγρότητα της δυνάμεως της. Τήν ήμέραν δέ αυτήν της διανομής, ήτοι τήν 8 Ιουλίου 1844, προσετάχθησαν ν' αναχωρήσωσιν εις Δαρχειβέδρον. Τρεις εβδομάδας ύδοιπόρησαν, μέχρι της 30 του αυτού μηνός, καθ' ός πολλά επάσθησιν και έδοκίμασαν διήλθον δι' άποτομωμάτων χαλαρών, και έρήμων ψοφερών και άγρίων, και διαφόρων κωνκασίων ουλών. Ο περιγήςπισα Ιβάν Τσαουτουνατζέ, παρακολουθών τάς ταλαιπίρους εκείνας, έδωκε πλείστα όσα δαίγματα γενναϊότητος κατά τήν πολυκλήιδυον ύδοιπόρησιν, ποτέ μόν άγρυπνών εν ώρα αναγκύσεως γάρην της υγιείας των παιδιών και άποκρούων τήν δυσμένειαν των όρεινών, ποτέ δέ φροντίων να διανεμονται μετά πολλής ευθύτητος εις τάς αϊγμάλωτους τά όλίγα τρόφιμα όσα έδίδοντο, χωρίς να προσβλήθη η περιφιλαντία τήν ήτοσαν γεννησι και εις τάς ώραιότερας ψυχάς αι μεγάλοι συμφοραί. Αλλά παραβλέποντες τάς περί τούτων λεπτομερείας, ός έλθουμεν εις τό πλησιέστερον της κατοικίας της Σιαμιλ. άού. έ χωρίον, όπου έφθασαν αι αϊγμάλωτοι μετά μακράν και όδυνηράν ύδοιπόρησιν. Ίδου τί λέγει ο ρήσος Ιστορικός:

«Τό άού. έ ήτο αρκετά μεγάλο, και έκαιτο επί μεγίστου βράχου, οδ' οτινας αι πλευραι ήσαν λελατομημένα κλιμακιδόν. Μετά πολλάς δέ τροπάς και περιτροπάς, έφεραν τάς αϊγμάλωτους εις τήν οικίαν του μου. Α. και αναβιβάσαντες αυτάς εις τήν άνωτέραν ύροφήν έκλεισαν τήν ύραν της οικίας. Είπε δέ ο μου. Α. πρής αυτάς ότι σκοπόν είχε να μεταβήεις Δαρχειβέδρον ύνα επισκεφθί τόν Σιαμιλ, ότι όμως δεν ήθελεν άρροπορήσει να επανέλθω. Κατά τήν άπουσίαν του αι αϊγμάλωτοι δεν παρηνοχλήθησαν' θά ανέλθονσαν μάλιστα και τάς δυναθείς των έαν είχαν ικανήν τροφήν' ήναγκάζοντο δέ ν' ανταλλάσσωσι σεριτίνα σεριτίνα με γάλα και άρπον. Πρέπει όμως να είπω πρής τμηόν των κατοίκων, ότι έρόπιον ένιοτε από της όδου πρής αυτάς όπώρας, και ιδίως δαμάσκηνα και βερύκοκα. Και ποτε απέκτισαν ώς έν θαύματος τεμάχιον σαρπίνης εις άντάλλαγμα περιδεραιού εκ μαργαριτών, και τό άπόκτημα τούτο έθεώρησαν ώς άληθή ευεργεσίαν της θείας προνοίας.

«Τό πλείστον μέρος της ήμέρας εκάθηντο εις τό δώμα και έβλεπον ήτι ενίεντο εις τό άού. έ ήσαν δέ περίεργα τά γινόμενα. Πλησίον της οικίας των ύπήρχε λάκκος του όποιού τον σκοπόν δεν ένόουν' αλλά μίαν τών ήμερών είδον άπαγομένην ύραιωτάτην γυναίκα και βίβησαν εις τον λάκκον' μετ' αυτήν δέ κατεβίβασαν και κοιτίδα με παιδίον. Ήπειδή δέ ήσαν περιεργοί να μάθωσι τί έσχίμαινε

τούτο, επληροφορήθησαν ότι η γυνή εκείνη είχε φονεύσει τον δολοφόνον του άνδρός της, ότι δια τούτο καταδικάσθη εις τριμήνον φυλάκισιν έντός του λάκκου, και ότι μετά τό τέλος της ποινής θά εβιάζετο να έλθω εις γάμον μετ' εκείνου όστις πρώτος θά τήν εζήτει. Εμαθον δέ και τούτο ότι ούδεμία γυνή μένει γύρα καθ' όλον τό κράτος του Σιαμιλ πλέον των τριών μηνών. Τόν νόμον τούτον θά υπαγόρευον ήως η άνάγκη της αύξήσεως των κατοίκων, τους όποιους άδιακόπως δεκατίζει ο πόλεμος. Μιζήρον μετ' τήν κάθειρξιν της γύρας, δύο αϊγμάλωτοι στρατιώται εβίβηθησαν εις άλλον λάκκον παρακείμενον, διότι μεταβάντες εις ύδρευσιν επειράθησαν να διαπετεύσωσιν. Ήπειδή δέ δικαστή; των ανθρώπων τούτων ήτο ο μου. Α. αι περιγήςπισαι τήν παρεκάλεσαν και τους άπήλαξαν από του λάκκου' αλλά τους υπερέωσε να εργαζώνται εις τους άγρούς του.

«Ότε ο μου. Α. επανήλθεν εκ Δαρχειβέδρου ο υιός της περιγήςπισαις Αλέξανδρος έκασχε θεινάς λυπούμενος ο αγαθός αυτός άνθρωπος δια τήν άτομίαν του παιδίον, και βλέπων ότι η μήτηρ του έστερείτο χρημάτων, έρόψεν εις τήν κλίνην του παιδίον τριήκοντα κοπέκ, είπων πρής τήν μητέρα' — Δάθε τα, μη φανής ακατάδεκτος' ήμπορείς ν' αγοράσεις τούλάχιστον μίαν όρνιθα και να δώσης ζωμήν εις τό παιδίον. — Και ύπήκουσε μόν η τελαίπυρος εις τήν επιθυμίαν του, αλλά πού να βράση τήν όρνιθα; Ο μου. Α. εύλόγησε και τούτο, δανεισθείς γύτραν παρά τινος γετόνου, επί συμφωνία όμως να τήν αποδώσων άφού τήν πλύσωσιν επτάκις. Εν τούτω επειδή αι αϊγμάλωτοι είπον ότι δεν ήτο δυνατόν να φάγωσι τόν διδόμενον εις αυτάς άρπον, ο μου. Α. έφερε δύο γυναίκας εις τό μέρος όπου εκάθηντο, και κατεσκευασαν κλιμακον κατά τάς όδηγίας εκείνων' ποσεισθησθαι δέ εις ταύτας τάς ύπηρέτας και άλλην αξίαν λόγου. Έδωκεν εις αυτάς δέματα μαροκινά ύνα κατασκευάσωσι τεσσεβιακή η σανδάλια, κατά τό έθος των έγγχωρίων, όπως μη εμφανισθώσιν άνοπόδητοι εις τόν Σιαμιλ. Δυστυχώς όμως η εργασία αυτη είχε δυσκολίας τάς όποιας δεν έδύνατο να θεραπεύση ο μου. Α. Ο περιγήςπισα Ιβάν κατώρθησαν επί τέλους να τά κόψη, και επειδή δεν είχαν βελόνας, η περιγήςπισα Βάρατοφ, λαβούσα τήν άδειαν του μου. Α. ήγόρασε. Φαίνεται ότι ο σανδαλοποιός του άού. έ είχεν αρκετά εργαλεία, διότι έδωκεν εις τήν περιγήςπισαν εκείνα των όποιων είχεν άνάγκην, διδάξας αυτήν και πως να τά μεταχειρισθί' έδεν τό έργον των αϊγμάλωτων εύδοκίμησιν.

«Ήπανελλόντος του Σιαμιλ εις Δαρχειβέδρον δύο εβδομάδας μετά τήν άφιξιν των αϊγμάλωτων εις τό άού. έ, ειδιοποιήθησαν υπό του μου. Α. ότι έπρεπε να μεταβώσι και αυταί εκεί, και ότι η ύδοιπορία αυτη θά ήτο η τελευταία. Ήπειδή δέ ο μου. Α. ευχαριστήθη δια τήν εργασίαν των δύο στρατιωτών εις τους άγρούς του, έψησε τό ήμισυ βοός και είστείασεν ύλους τους παρ' αυτω αϊγμα-

λάτους' επέτρεψε μάλιστα και να παραλάβωσι τά μείναντα. Ο καιρός ήτο ώραιός ότε ανεχώρησαν, και ότε έξήλθον του άού. έ θαύμασαν τήν μεγαλοπρέπειαν της φύσεως' αληθής παράδεισος ήσαν τά πρό των όφθαλμών αυτών' πανταχού έβλεπον άνέδρα και άγρούς, και άνθη, και ποταμούς έλικοειδεϊς, των όποιων τά ύδατα ήσαν καθαρά ώς κρύσταλλος, και ποιμνια διασκορπισμένα, και όλα σχεδόν τά ύψώματα εστοιμημένα υπό άού. έ. διό και είπέ τις των θεραπεινιδων ότι εάν οι άρεινοί δεν ήσαν διάβολοί, δεν θά κατώκουν ούτω πως' διότι θά έφοβούντο μη πέσωσι και συντριβώσιν.

«Ήπειδή έκαιεν ο ήλιος κατά τήν πρώτον αυτών σταθμόν, ο μου. Α. έφερε τάς περιγήςπισας εις παρακείμενον σπήλαιον, όπου ανεπαύθησαν όλίγον' μετά δέ ταύτα διέβησαν δια στενού, μεταξυ δύο βουνών άποτόμων όλίγον απεχόντων απ' άλλήλων, και ότε εξήλθον είδον μεταξύ της άπεράντου πεδιάδος τό περίφημον άού. έ τό υπό των Ρώσων καλούμενον Άνδι, και απήντησαν τινας γυναίκας φερούσας επί κεφαλής λευκάς ύδριας. Βι δέ και ήσαν γυναίκες του καιπ του χωρίου, τό ένδυμά των όμως ήτο εις άρρον σαρμόν. Οι χιτώνες και αι άναξυρίδες των ήσαν εκ γονδροφύ παντιού, και μακρός πέπλος εκ παντιού επίσης εύτελοής τάς εκάλυπτεν από κεφαλής μέχρι ποδών' τό δέ πρόσωπόν των εκέλειπεν θυμιον ύφασμα, ήραιωμένον όλίγον πρό των όφθαλμών. Αι αϊγμάλωτοι ήπόρησαν εις άκρον δια τήν τάσην εύτέλειαν, διότι, ως έγινώσαν, τό μέρος εκείνο θεωρείται υπό των Λέσγων και των Τσετσέγκων ως η έστία της κωνκασίας άριστοκρατίας (*)' αλλά τά ήθη των είναι εισέτι άφελέστατα και άρχαϊκά.

«Η συνόδια ήλθεν εις Άνδι τό έσπέρας, και όλοι οι αϊγμάλωτοι, άνδρες τε και γυναίκας, έσπαιρήσαν εις κατώγειον εις άκρον στενά. Δια τούτο επέτρεψαν εις τάς αϊγμάλωτους να αναβώσιν εις τό δώμα του κατώγειου. Μετ' όλίγον αι γυναίκες του ναιβ έφεραν δείπνον τά μάλιστα όρεκτικόν, διαρκούστος του όποιού εις των αϊγμάλωτων στρατιωτών, όστις είχε σώσει τήν τσουγκουράν του (**), εκαιξεν ήχος ένθικούς.

«Τήν δ' επισύσαν, κατά τήν ώρα της αναχωρήσεως, ο μου. Α. έδωκε πέπλους εις τάς περιγήςπισας είπων ότι εις τόν τόπον δι' ου έμελλον να διαβώσιν, αι γυναίκες της άνωτέρας τάξεως πρέπει να κλύπηνται πάντοτε. Διέβησαν δέ ένώπιον του άργου, αρχίαις πρωτεύσεως του Σιαμιλ κατ' αστραφείσης εκ θεμελιων υπό των Ρώσων τό 1843, και επί τέλους είδον τό Δαρχειβέδρον. Συνήντησαν πολλούς ίππεϊς φέροντας λόγχας με επισείοντας, και όδηγούντας παιδίον δεκαεσσάρων περίπου έτών. ήτο

(*) Άριστοκρατικόν έννοουσιν εν τή άνταρκτική σειρά των Κωνκασίων όρειών τον πλούτον και τήν προσαπτικήν αξίαν' κατά τό αντίθετον όμως μέρος και τήν παραλίαν του. Εβάζου έννοουσιν αυτήν κατ' άλλον τρόπον.

(**) Έθνικόν όργανον των κατοίκων της Γωργίας.

δε τούτο ο Μεχμέτ Σιαμιλ, υιός του Σιαμιλ και της πρώτης αυτου γυναίκης άποθανούσης πρό τινων έτών. Και κατ' άρχην μόν εισήλθον μετ' άλλων των λοιπών αϊγμάλωτων εις κατώγειον αρκετά εύρύχωρον, έπειτα δέ μετεφέρθησαν άπαντες εις οικίαν κειμένην πλησίον της του Σιαμιλ. Εικοσιδύο ήμέρας διήρκεσεν η ύδοιπορία αυτη.

Ενταύθα άρχεται νέα περίοδος των συμβάντων των αϊγμάλωτων. Αι περιγήςπισαι δεν έχουν πλέον να παλαίωσι πρής κόπους και στενοχωρίας και βάσανα, αλλά πρής τάς βαδιουργίας των γυναικών του Ίμάμη (*), και πρής τήν άπλησιαν των αναλαβόντων τήν δια λούτρων άπελευθέρωντων.

(* Έπεται συνέχεια.)

ΠΕΡΙΟΔΙΑΙ ΣΗΟΥΔΑΣΤΟΥ.

(Τόμ. 1ος φύλλ. 221, 222 και 227.)

ΣΤ'.

Ήπανελλών εις τήν άλλην εύρέθη εις τήν μοτοριαν των μικρών πόλεων. Η άνάγκησιν μάλιστα συνεπλήρου τά κατ' των μορήρων ώρων, και, ως λέγουσιν, έρόρευον τον καιρόν όπως ήδυνάμη. Ορειώ δέ τά μη λησμονώ ότι ο μικρόν ψυγαγωγίαν άπελάμβανον πορευόμενος έροτε εις τό Όργανοτροφεϊον και επισκεπτόμενος τον διάσκαλον Θεόφιλον, παρ' ου έβρισκον πάντοτε φιλικότητα δεξίωσιν.

Πρής τό τέλος της εβδομάδος ο Θεόδωρος Κ** με συνώδευσε εις τήν εν τή κάμη Μεσσαρία οικίαν του. Αύτθι, αντί των βορυσωδών δεινών των Αποικίων και της Στενίας, μου προσέφεραν όλόκληρον ήμέραν περιπάτου εις τήν πλευράν της Μεσσαρίας τήν πλουσιωτέραν δια τά ύδατα και τάς ώραιάς των λεμονών φυτείας άλλων των άλλων της νήσου' η δέ κάμη της Μεσσαρίας κειμένη επί ύψώματος έχει σπηγογραφικήν και εύρην όρίωσιν' όδός δέ κευκομημένη δια κυπαρίσσων άγει πρής τήν εκκλησίαν της κάμης, αξιόλογόν δια τήν τεκτονικήν της και τον έσω και έξωτισμόν της.

Μετά τήν λειτουργίαν της Κυριακής περιήλθομεν τάς Μιντίας και τά Αύμυρα, κάμας τεργάς των όποιων αι λευκάλυσσαι οικίαι έκράττοντο εις όδω λεμονών, πορτοκαλέων και πλειστων καρποφόρων δένδρων. Πολυαριθμούς πήγας άπλητώμεν περιβρεχούσας πανταχούθεν τους κήπους εκείνους, όνομαστώτεροι δέ αυτών είναι η Ακοή, η Κοσμωλος και η Λιβία.

Μετ' άλλας ήμέρας επισκεφθη και τήν κάμην Στραπουριαν, υπερκεκμημένη των Λαυρόρων εις θέσιν ύψηλήν και περιόπτον. Τελουμένης ένταυ-

(*) Τον πέλον τούτον λαμβάνει ο Σιαμιλ, ει και αξιεύσιν οι έρόβεδοι μουσουλμάνοι ότι δεν έχει τούτο δικαίωμα.

θα της εορτής του Αγ. Παντελεήμονος, επορεύθη εις την εκκλησίαν όπου απήρτησα μεγάλην συρροήν χωρικών. Αι γυναίκες, ζωγραφίαι και εμποροί της ήθη, φορούσαν τὰς εορταστικούς στολίας τους, περιήρχοντο, μετά την απόλυτον της εκκλησίας, εις έκτοαφευγών των φίλων και συγγενών αυτών.

Από της κόμης ταύτης καθορίζονται και άλλα γεγονότα κοινά περίλαμβανόμενα εις την λεγομένην κοιλίδα των Μενώνων. Τινά τούτων περιήλθον μένος πλανών τὸ γένος θειρόν μου εις τούτους κάλπους της κλονίας εκείνης γένεως. Έν τινι μάλιστα τῶν μονήρων έκδρομῶν μου ἐξετίσθη κατά την ἐσπέραν της 29 Ιουλίου ἐν τῇ οικίᾳ συγγενότος τοῦ φίλου μου Κ. Κ. Καθήσας μετά τοῦ Ἀνδρέου Γ^α εις τὸ υπαυθρον δάμα τῆς οικίας του δὲν ἠδυνήθη τ' ἀποσπασθῶ ἐκ της χορηγευτικῆς θέσεως τοῦ παροράματος της κοιλίδος εἰμὴ πολὺ ἀργὰ μετὰ τὸ μεσοτόκιον.

Ζ.

Καθ' ἣν ὥραν, μετὰ παρέλευσιν μακρῶν ἐνιαυτῶν βυθίων και ἀντιγράφων σημειώματα παλαιὰ ἀγαπητικῶν τοῦ ἐπισημοῦ ἐκείνου της ζωῆς μου, επισκέπτομαι διὰ της φαντασίας την κοιλίδα της Ἀνδρου και ἐπανεύρισκω καλῶς τὸν οἶκον θυμῶντος ὡς πυργίσκου ἐπαγγίης ἀρχαίας. Ἀναβασθῶ τὸν κατάδεστρον κήπον της οἰκίας και ἀναγραφίζω τὴν αὐτὴν σκηνήν συκῆν της αὐτῆς, εἰς τὴν σκιάν της ὅποιας καθήμενος ἀπύραυτος της κωροσθάλμου παρθένου ἐργαζομένης ἐπὶ τοῦ κωροσθάλμου της θύρας ἔγραφον ταχὺ ἀποσπάσματα ἡμερολογίου καί τινά εἰδύλλια. Δὲν διαφεύγει ὁμοίως τὴν μήνην μου οὔτε ἡ ἀγροτική ἐργασία μου μετ' ἐκείνης, οὔτε ἡ ρδέ της 2 Ἀυγούστου 1846 τὴν ὅποιον ἐπέρασα ἐντός τοῦ κήπου μετ' αὐτῆς και τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῆς Θεοδοίου Κ^α. Οὐα ταῦτα, λέγω, ἐπανεύρισκω διὰ της φαντασίας, ἀλλ' ἐπέτυχε; Ἦ ἀπέτυχε ἐκείνη; — Ἄν κατά τύχην ἤγώ τις τῶν ἀγαπητικῶν τούτων γθῶσῃ μέχρι της ἀκοῆς της και ἐπαυμένη εἰς τὴν μήνην της τὸ θειρόν τῶν περασμένων ἐτῶν, εἴθε ἡ ἐνθύμησις τοῦ γράφσαντος τὰς σελίδας ταύτας τὰ μὴ ἐμπούση θλιβεράν εἰς τὸν νοῦν της ἐπέτωσιν!

Η.

Μετὰ τριήμερον διατριβήν, ὡς προέειπον, ὤρειθον τ' ἀναχωρήσω. Ἦ ὦρα τοῦ ἀποχωριστικοῦ ἦτο πικρὰ. Ἀνάβας εἰς ἰκαρὴν ἀπὸ της οἰκίας της φίλης μου ἀπύστωιν ἐπὶ τοῦ βουνῶ ἐστάθη, και θεωρῶν πρὸς τὴν κόμην ἀνεκάλυψα τὴν στέγην τοῦ οἴκου. Ἐπὶ τοῦ δάματος ἴστατο ὄρθια ἡ κόρη τῶν Ἀνωκίων και μᾶς ἐθεώρει ἀναχωροῦντας, και μᾶς ἀπεχαιρέτα διὰ τοῦ βλέμματος. Ἀλλ' ἔδεν ἀνεχώρησαμεν, διότι ἐπὶ ὄλοκλήρον ἐβδομάδας οὐδεὶς γαβίης ἐτόλμα τὰ διελθῆναι τὸ στεγόν της Ἀνδρου και ἐκείνην ἀνεβάλλετο ἡ ἀναχώρησις, και ἐγώ, ὡς ἄλλος Τηλέμαχος, ἐκὼν ἀέκων ἠταχάζομην τὰ διαμέτω εἰς τὴν νῆσον της Καλυφῶς μου.

Τὴν 6 Ἀυγούστου ἐτελείτο ἐν Ἀμύροις πατήρ της Μεταμορφώσεως. Αἱ δὲ ἐν Ἀμύροις παρηγύριες εἶναι συγγαί, διότι ἡ νῆσος αὕτη περιέχει ὑπὲρ τὰς 300 ἐκκλησίας, συμπεριλαμβανομένων τῶν μοναστηρίων και τῶν μετοχιῶν. Τὴν ἡμέραν ταύτην ἤμην προσκεκλημένος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ εὐγενότος τὴν καρδίαν και τὸν τρόπον Νικολάου Καίρου. Εἰς τὴν εὐρύχωρον αὐτοῦ οἰκίαν ἐφ' ὅλης της ἡμέρας ὑπῆρχε μεγάλη συρροή φίλων και συγγενῶν του. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα, ἤρχισε χορὸς δι' οὐκερότων τὰ ἀξιολογώτερα ζεύγη τῶν περὶ τὰ Ἀμύρια κομῶν και ἀληθῶς ἡ μεγάλη ἀλδουσα τοῦ οἴκου περιεῖχε τὰ ὀραϊότερα πρόσωπα της νῆσου και τῶν δύο γόλων, ἰδίως δὲ τοῦ ὀραϊοῦ, πλειονάτοτος αὐτοῦ ὑπὲρ πάσας ἄλλας τὰς νῆσους τοῦ Ἀιγαίου. Ὁ δὲ χορὸς ἦτο ὄλων ἐγγύριος και πάντη ἀνόμιος τῶν εὐρωπαϊκῶν. Κατὰ πρῶτον γένος τις χορευτικῆς ὠδήγει εἰς τὸ μέσον της αἰθούσης τέσσαρας ἢ πέντε κυρίας και ἐχόρευε μετ' αὐτῶν κυκλίδος. Μετὰ τοῦτο ἔμενε ὁ χορηγὸς μετὰ της πρῶτης κυρίας και ἐπὶ ἰκαρὴν διάστημα ὡρας ἐχόρευον ἄφωότεροι ἀντιθέτως πλὴν μετὰ τινος βουθῶν και τάλως. Οἱ δύο χορευταὶ ἴσανται ὄρθιοι, ἀλλ' ὁ ἀνήρ ἔκτειλε ποιητικῶς συστροφίας και ἔλιγμοδος κέντρον ἔχωρ τὴν γυναῖκα, ἣτις και αὕτη ἀποκρίεται με βηματισμὸν ὄμαλότερον εἰς τὰς κινήσεις τοῦ χορευτοῦ, ἀκολουθοῦσι δὲ ἀκριβῶς τὸν χορὸν της μουσικῆς. Τὸ ζεύγος τοῦτο διαδέχεται ἄλλο και οὕτως ἐφεθῆς. Ἐπὶ οὕτω δὲ ἔτι οἱ ἐπιτεθειότεροι και αἱ ὀραϊότεραι ἀπαρτίκωνσι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ χοροῦ, τὸ ὅποιον εἰς τὸν κατὰ πρῶτον θεωροῦντα αὐτὸ μετρίως ἀρῶσι, ἀλλὰ και ὄλλοι ὁ ὄφθαλμὸς συνοικειωμένος ἀνακαλύπτει βυθιῶν, ἀρμονίαν και πλοῦτον κωνοκῶν κινήσεων. Ἐν γένει δὲ ὁ θεατῆς τῶν τούτων κυκλίδων χορῶν, συνηθεστάτων εἰς τὰς νῆσους τοῦ Ἀιγαίου και εἰς πολλὰ της Ἑλλάδος μέρη, και διατηροῦντων εἰσὲτι ἰδιόρρυθμὸν τινά χαρακτηριστῆρα και ἐτελῶς ἐγχαριάζοντα, δὲν δένεται μετ' εὐλόγου ἀρά γε πεποιθήσεως τὰ συμπεράτη ἔτι οἱ χοροὶ οὗτοι ὁμοιάζουσι τοῖς κυκλίδων τῶν ἀρχαίων; Μήπως δὲν ἔχουσιν εὐγενῆς τι καὶ καθαυτῶς ἑλληνικόν, και μήπως ὁ θεατῆς δὲν λησμοῖ ἔτιότε και αὐτοῦς τοὺς εὐρωπαϊκοὺς χοροὺς; Ὁ χορὸς ἐξηκολούθει θεογενώσεως και ἡχηρὸς πολὺ ἀργὰ μετὰ τὸ μεσοτόκιον. Ὁ ἀγαθὸς οἰκοδεσπότης μοι προσέφερε καταφυγίον τι πρὸς ἀνάπαυσιν. Πρὶν ἀποσυρθῆναι εἰς τὴν αἰθούσης κατέβην εἰς τὸν μέγαν κήπον τοῦ οἴκου και διέμεινα μόνος ἰκαρὴν ὡραν εἰς τὰς βαθείας και σιγαλέας σκιάς τῶν δένδρων. Μετὰ ὄψον ἀπύρον ἀνάπαυσιν ἠγέθη και τὰς πρῶτας ἀκτίνας της ἀγαταλῆς. Ὅλοι ἐκοίμωτο βαθέως, και εἰς τὸν οἶκον ἐπλανῶτο ἡ ἀναχώρησις, και εἰς τὸν οἶκον ἐπλανῶτο ἡ ἀναχώρησις, και εἰς τὸν οἶκον ἐπλανῶτο ἡ ἀναχώρησις, και εἰς τὸν οἶκον ἐπλανῶτο ἡ ἀναχώρησις.

ρημία τοῦ ὄπρου. Ἐξελθὼν διευθύνθη πρὸς τὴν πόλιν δι' ἄλων πορτοκαλίων και λεμοναίων ἢ πρῶτα ἦτο γλυκιάτη, και ἐκ τῶν γυμνωμάτων ἐξήρχοντο τὰ ἐωθητὰ κελάρηματα τῶν πτηνῶν. Φεῦ! τὰ πάντα περὶ ἐμοῦ θμευδίων, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν μου ἐσκωθρόπαλεν. Ἀνεχώρουν μακρὰν ἐκείνης χωρὶς τὰ ἀδῶ τὴν παρηγορίαν τοῦ τὰ τὴν ἀποχωριστήσω. Τοιοῦτον ὑπῆρξε τὸ ἀπρὸς ὄκητον συμβῆναι της ἐν Ἀμύροις περιουσίας μου, και ὁ εὐμενῆς ἀναγνώστης θέλει, ἐλλοίω, με συγχωρήσει εἰ ἐπὶ ἔτα και ἐπέκεινα μήνα διαιτρήσας ἐν τῇ νῆσω ταύτῃ, δὲν ἔβρον τὴν ἀπαιτομένην εὐκαιρίαν ἵνα ἐπισκεθῶ τὴν Παλαιόπολιν περιπλαθάνουσιν ἀξιολόγη, ὡς ἤκουον, της ἀρχαιοτήτος λειψανα.

Θ.

Συγχωρῶσέ με, φίλε, τὰ περὶ τὴν ὑπὲρ τὸ δέον μακρὰν ταύτην ἐπιστολήν διὰ της ἐκείνης βραχυτάτης ἀναμνήσεως. Τίλος πάντων εὐρήθη γαύτης ὅτις ἐτόλμησε τὰ καταφρονησῆ τὴν σφοδρὰν προσην τῶν ἐτησίων, και τὰ διαπλεῖσθαι τὸ περιώνυμον διὰ τὰς καταγίδας στεγόν της Ἀνδρου. Ὅθεν ἀπερασίσθη ἡ ἐξ Ἀνδρου ἀναχώρησις μας τὸ ἰσπερας της 9 Ἀυγούστου 1846. Ἀποχαιρετήσας φίλους τινὰς και πρὸ πάντων τὴν οἰκογένειαν τοῦ καλοῦ και ἀγαθοῦ εἰρηνοδίκου Ι. Α^α ἐπορεύθη πρὸς τὴν 8 ὡραν μ. μ. εἰς τὸ ὄρφατοροφείον ἐν ἀποχωριστήσω ὄροίως και τὸν Θεόφιλον Καίτην, παρ ὧ ἔλαβον καθ ὄλην τὴν μακρὰν ἐν Ἀμύροις διατριβήν μου ἐνδείξαι φίλλας. Ὁ Θεόφιλος με συνάδουσε ἀναχωροῦντα μετὰ τὸν προαύλου τοῦ ὄρφατοροφείου. Ἦ ἰσπέρας ἦτο ἄρα και ἀνεμόθης. Προχωρήσας πρὸς τὰ κάτω ἰσπερὶ και τὸν εἶδον ἰσάμενον ἐπὶ τοῦ ὄφρου και δὲ τὴν χροῖς ἀποχωριστήσω με. Ὁ ἀνεμός ἔσειε τὰς πυχάς τοῦ μέλατος περιβολαίου του· εἶχε τὴν κεφαλὴν γυμνήν, και τὸ σύνολον της μορφῆς του ἐγύλιετο μυστηριώδες. Ἐχότε δὲν τὸν εἶδον πλόν.

Περὶ τὴν 9 ὡραν ἐπλεον πρὸς τὴν Σάρον.

X. A. PARMENIANIS.

ΝΟΜΙΣΜΑΤΙΚΑ.

Ἦ μελέτη τοῦ ημετέρου Κ. Πύλου Ἀμπρου ἡ καταχωρηθεῖσα ἐν τοῖς 244 και 246 φυλλαδίοις της Παρθώρας ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Ἀνεκῶτα νομισματὰ τῶν Μεγάλων Μαγίστρων τοῦ ἐν Ρόδῳ τάγματος τῶν Ἰωαννιτῶν, ἐθεωρήθη ἀξία πολλοῦ λόγου ἐν τῇ Ἀντικῇ Εὐρώπῃ ἢ δὲ Revue numismatique, ἡ συντασσόμενη ἐν Παρισίοις ὑπὸ τῶν γυναικῶν τοῦ Ἰνστιτούτου μελῶν J. de Witte και Adrien

de Longprier, ἐκδοῦσα και αὐτὴ τὴν περιγραφήν και τὸν πίνακα τῶν νομισμάτων τούτων (Μαρτίου και Ἰουνίου 1859 φυλλῶδ. Β' και Γ'), ἐπιφέρει τὰ ἑξῆς: α Τὸν Κ. Πάυλον Ἀμπρον ἐγγώρισαν και τιμῶσιν οἱ ἀρχαιολόγοι ἕνεκα διαφορῶν σπουδαίων εἰδήσεων ἀς ἐδημοσίευσεν δια της Ἀθηναίας Παρθώρας, Ἐπιθεωρήσεως ὀλίγον μὲν γνωστής ἐν Γαλλίᾳ, περιεχούσης ὅμως ἔργα μεγίστου λόγου ἀξία, και ἀξιολόγους εἰδήσεις περὶ της φιλολογίας και της ἱστορίας της ἀνατολικῆς Εὐρώπης. β Τὸ 1855 ἔτος ἐξεδώκαμεν διὰ τοῦ Bulletin archéologique français μεταφρασὶν εἰδήσεως τοῦ Κ. Π. Ἀμπρου περὶ ἀνακαλύψεως χρυσῶν νομισμάτων τῶν Ἀλιππῶν. Ὁ αὐτὸς ἐξέδοτο διὰ της Παρθώρας ὡσῦτως τὸ 1857 και ἄλλαν πραγματείαν περὶ χαλκοῦ τίνος νομισματοῦ Εἰρηθης της Ἀθηναίας, ἣτις ἐβαπτίσθη μόνη ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐπὶ πενταετίαν, και ἐξήθη εἰς γάμον διὰ πρέσβους ὑπὸ Καρόλου τοῦ Μεγάλου. γ Ἦ νέα πραγματεία τοῦ Κ. Ἀμπρου διαλαμβάνει περὶ σειρῆς νομισμάτων τῶν μεγάλων Μαγίστρων της Ρόδου, σειρῆς λίαν σπουδαίας, και διπλασίας μάλιστα σπουδαίας εἰς ἡμᾶς, διότι τὰ νομισματα, ὅλα σχεδὸν ἀνεκῶτα, περιέχουσιν ὄνοματὰ Γάλλων Μαγίστρων. Διὰ και ὁμολογοῦμεν μῆρις ὅσας τὰς χάριτας πρὸς τὸν συγγραφέα, ἐπιτρέψαντι ἡμῖν τὴν ἀνατύπωσιν τῶν σχεδίων αὐτοῦ. δ Μετὰ δὲ τὴν μετάφρασιν της περιγραφῆς τῶν νομισμάτων ὁ Κ. Adrien Longprier καταλήγει τὸν λόγον οὕτως: α Ἦ και παρὰ τὸν ἰστορικόν μέρος, τὸ περὶ τοῦ βίου τῶν ἀρχηγῶν τοῦ τάγματος τῶν Ἰωαννιτῶν, οὗ ἦτον ὅμως ἀνοκτὰ ἐπελεθόμενον ἐκ τοῦ πρωτοτύπου, και τοῦτο διότι πρόκειται περὶ ἀνδρῶν γεννηθέντων, ὡς εἶπομεν, ἐν τῇ ἡμετέρῃ πατρίδι, και διότι ἐχάρημεν και ὑπερβολὴν ἀναγνώστες ἀξιόλογον ἄρθρον γράψαν και δημοσιωθῆν ἐν Ἀθήναις, ὑπ' ἀνδρὸς ἀνήκοτος εἰς τὸ μεγίστον χριστιανικόν ἔθνος μετ' αὐ συνδέουσιν ἡμᾶς τοσοῦτοι δεσμοί. Πῶς γὰ μὴ καταδεικνῶμεν εὐχαριστήσεως ἔτι οἱ Ἕλληνες ἐκεῖνοι, οἵτινες ὑπῆρξαν κατά πάντα διδάσκαλοι ἡμῶν, ὑπάρχουσι και ἡμεροῖν ἔτι ἀξιοῖ ἡμῶν ἐγάμυλοι; β Καὶ δίκαιος μὲν ὁ Ἕλληνας ὁ πρὸς τὸν Κ. Ἀμπρον ὀφειλομεν δὲ και ἡμεῖς τὰ ἐκφράσωμεν πολλὴν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν ἐπανέντην, διότι τὰ μάλιστὰ ἐνθάρρῶνει τοὺς Ἕλληνας κατά τὸν περὶ πολιτισμοῦ ἀγῶνα εἰς ὃν ἀπεδύθησαν ἡ εὐμενῆς συγκατάθεσις, μετ' ἣς οἱ σοφοὶ της δυτικῆς Εὐρώπης προσδεδέπουσιν εἰς τὰ ἔργα ἡμῶν (*).

(*) Διὰ τὸν ἀνεκῶτα ἐξεδόθη ἐν τῇ εὐμηνίᾳ τῆς Revue numismatique, ἀπὸ τοῦ ἐμοῦ καὶ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην και πρὸς δύο ἄλλαν συγγραμματα της Γαλλίας, τὴν Revue des Deux Mondes και τὴν L' Institution des Annales, μνημονύσαντα ἐσχάτως μετὰ συγκατάθεσεως τῶν διὰ της Πανθώρας ἐκδομένων ἔργων. Τὸ ἔστιν μάλιστα αὐτῶν και μετῴρασε πικροτάτης τινος τῶν Ἀναμνήσεων τοῦ Ἀποδημητοῦ, τῶν δημοσιωθεισῶν περὶ τὸ τὴν τοῦ Θ' και τὰς ἀρχὰς τοῦ 1' ἔτους.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΝ ΔΑΚΙΑ ΟΜΟΓΕΝΩΝ.

—οοο—

Φίλε κύριε! Βίε τὰς εἰδήσεις ἑσας κατεγράρισεν ἐν τῇ ἀξιολόγῳ αὐτοῦ πραγματεῖᾳ ὁ Κ. Γ. Παπκ-δόπουλος (*) περὶ τοῦ ἐν Πλάγαις ἑλληνισμοῦ, ἀναγκαῖον εἶναι, νομίζω, νὰ προστεθῶσι καὶ αἱ ἐφε-ξῆς, ἔτι μᾶλλον ἐπισχύουσαι ἑσα ἔγραψεν ὁ φιλό-μουσος καθηγητὴς τοῦ ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου.

Τὸ ἐν Ἰσραὶλα Ἐμπορικὸν Ἐπιμελητήριον οὐδό-λωσ ἐστὶν κατώτερον τοῦ ἐν Γαλαταίῳ Ἑλληνικοῦ Ἐκπαιδευτηρίου, ἀλλὰ καὶ οὐδὲν ἦττον εὐεργετικόν διότι καὶ νοσοκομεῖον διατηρεῖ ὑπὲρ τῶν ξένων ἐνδεῶν, ἐν ᾧ νοσηλεύονται κατ' ἔτος μέγας ἀριθμὸς ἀσθε-νῶν παντὸς ἔθνους καὶ πάσης θρησκείας ἀδιακρίτως, πρὸ πάντων Ἕλληνας ναῦται, καὶ ἀδράς χρηματι-κὰς βοηθείας διανέμει δις τοῦ ἔτους, τὸ Πάσχα καὶ τὰ Χριστούγεννα, τοῖς ἔχουσι χρεῖαν τοιοῦτων. Ση-μερον δὲ ἀπέπεται καὶ περὶ συστάσεως παρθενω-γωγείου χάριν μάλιστα τῶν ἐνδεῶν κορασίων, ὃ δὲ κατὰ πάντα ἀξιώπαινος ὁμογενὴς Κ. Γ. Ἀβασιῶτης, μέλος τοῦ ἔμπορικοῦ συλλόγου, προσέφερε δωρεάν ἐπὶ τετραετίᾳ τὴν ἐν τῇ πόλει εὐρύχωρον οἰκίαν του ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ. Πρὸς ἐκτέλεσιν τούτων καὶ ἄλλων ἀγαθοεργῶν καὶ φιλανθρωπῶν πράξεων, οἱ ἔμποροι ἐπιβάλλουσιν ἐκούσιως δωσμένοις τὰ ἔμ-πορεύματα αὐτῶν συντρέχουσι δὲ συνεχῶς καὶ αὐ-τὴν τὴν ἔγχωριαν κυβέρνησιν διὰ συνεισφορῶν ἀ-ξίων λόγου, ἑσάκις ἐπιχειρήσῃ αὐτὴ κοινωφελῆ ἔργα, ὡς παραδείγματός ἡμῶν ἔτε κατεσκεύασε τὴν προ-κυμαίαν, δι' ἣν ὁ ἔμπορικὸς σύλλογος συνεῖσφερε τρεῖς χιλιάδας φλωρίων καισαροκρασιζῶν, ἔστρωσε διὰ λίθων τὴν ἔμπορικὴν πλατεῖαν, δι' ἣν ὁ αὐτὸς σύλλογος κατέβαλεν ἴσον ποσόν, ἀποδόχως δημο-σίας ἀποθήκας, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ἰδίως δὲ τὸ ἔμ-πορικὸν Ἐπιμελητήριον δαπανᾷ εἰς πᾶν ὅτι παρέχει εὐκολίας καὶ ἐγγυήσεις εἰς τὴν ἔμπορίαν καὶ τὴν ναυτιλίαν, χωρὶς εἰς τοῦτο νὰ ζητήσῃ τὴν συνδρο-μὴν οὔτε τῆς κυβερνήσεως, οὔτε τοῦ δήμου. Εἶναι δὲ οὕτω διοργανισμένον τὸ ἔμπορικὸν κατάστημα, ὥστε ἐν αὐτῷ μανθάνει τις καθ' ἡμέραν μετ' ἀκρι-βείας τὴν ἀξίαν τῶν συναλλαγμάτων τῆς Βιέννης, τὰς τιμὰς τῶν ἔγχωριων δημητριακῶν καρπῶν, τὰς καθημερινὰς καὶ μηνιαίας φορτώσεις τῶν πλοίων, τὴν κίνησιν τῆς ναυτιλίας τοῦ λιμένος, δελοδῆ-τοὺς ἀπόπλους καὶ κατάπλους, τὸ βάθος τῶν ὑδά-των τοῦ Σουλινᾶ, τὰς τιμὰς τῶν λεγομένων Ἰμπων, τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει ναύλους, καὶ ὅλα ἑσα συντείνουσιν εἰς τὸ νὰ ὀδηγήσῃσι τὸν ἔμπορον κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις καὶ ἐργασίας του.

Τὸ σύστημα ταῦτα, ὁμολογήσατε, φίλε κύριε, ὅτι τιμᾶ τὸν ἐν Ἰσραὶλα ἔμπορικὸν σύλλογον, καὶ διὰ τοῦτο ἔκρινα ἀναγκαῖον νὰ εἶπω τινὰ περὶ αὐτοῦ, εἰ καὶ ὀλίγα, διότι καὶ ὀλίγον διέτριψα εἰς τὴν πόλιν ταύτην ἀναβαίνων εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Βλαχίας,

(*) Ἴδιε Πανθ. φυλλῶν. 221 καὶ 223.

ἐπ' ἐλπίδι ὅτι θέλετε τὰ προσέσεις εἰς τὰς λουκὰς εἰδήσεις ἑσας δημοσιεύοντες οἱ συντάχται τῆς Παρ-δόρας δις τοῦ μηνὸς ἐπ' ἀφελείᾳ μεγίστη τῶν ὁμο-γενῶν, ἀποδεικνύουσι τὴν φιλοπατρίαν αὐτῶν καὶ τὴν φιλογένειαν.

Πρόδρομος φίλος Δ. Κ.

ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΑΙ ΕΚΛΟΓΑΙ.

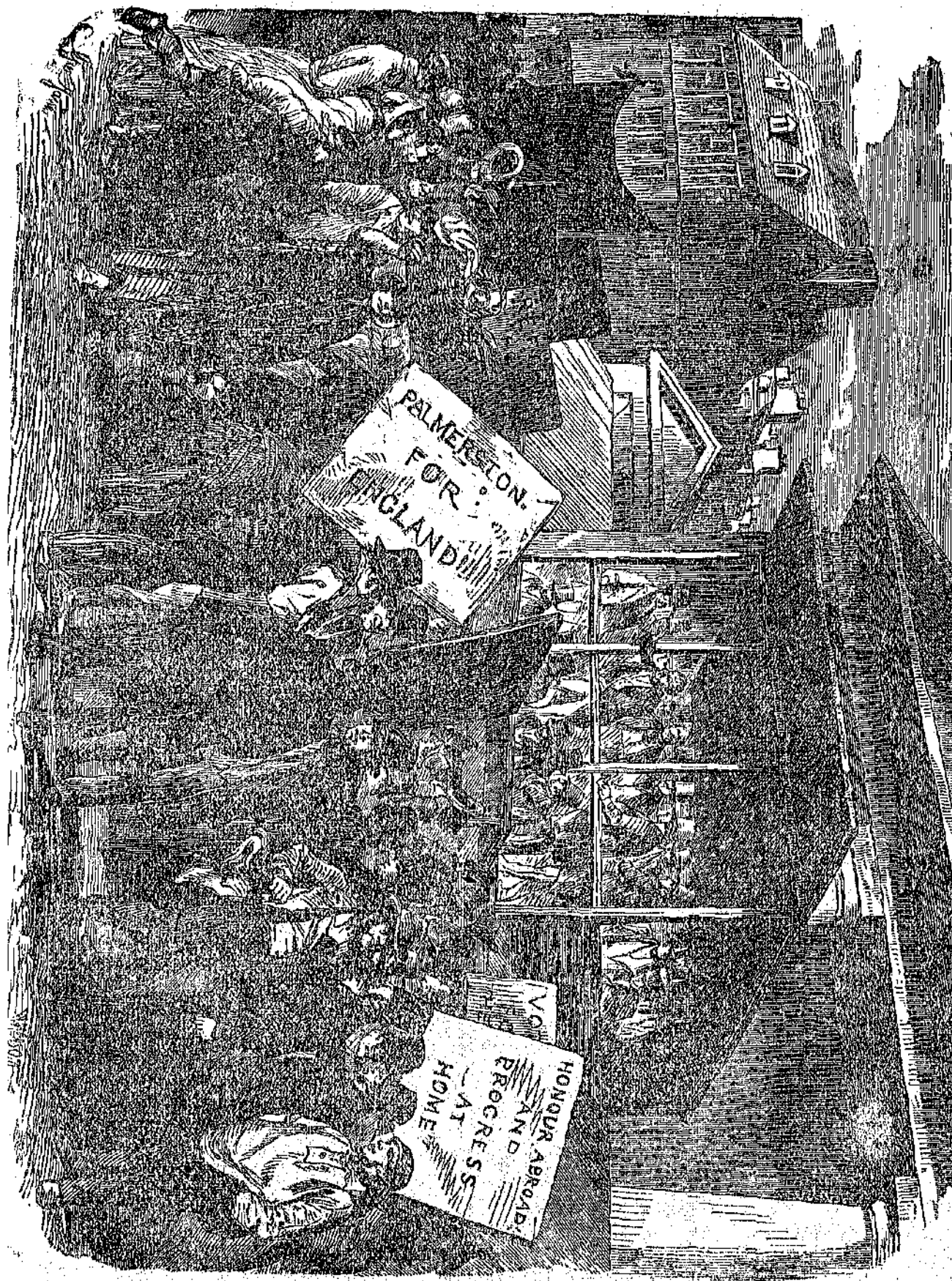
—οοο—

Κατὰ τὴν ὥραν ταύτην τῶν βουλευτικῶν ἐκλο-γῶν ἐλογισθῆμεν περιέργον νὰ παραθέσωμεν ἐνταῦθα εἰκόνα περιστάουσας πῶς ἐνεργοῦνται αὗται ἐν Ἀγγλίᾳ. Οἱ ὅπαδοι τῶν διαφόρων ὑποψηφίων πε-ριερχόμενοι τὰς ὁδοὺς, ἀγωνίζονται διὰ παντὸς τρόπου, κηρύττοντες ἀπὸ τῶν hustings (*), καὶ ἀγ-γελίας ἀναστηλόντες, καὶ ἐκυτοῖς μεταβάλλοντες εἰς ἀγγέλιας τετυπωμέναις γιγανθίστοις γράμμασιν ἐπὶ γιγανταίων ἐπίσης ἐπιτραχιλίων, καὶ ἐπευφημοῦντες, καὶ συρίζοντες, καὶ εἰς μαρὰ ἄλλα ἐπιτιδιόμενοι, νὰ κατορθώσωσι τὴν ἐπιαιρέτησιν τῶν ἰδίων ὑποψηφίων. Ἡ ἐλευθερία αὕτη περὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν πολιτῶν πολλοὺς πολλὰς ἐπάτησεν ὥστε καὶ νὰ πιστεῦ-σωσιν βίη αἱ ἐκλογαὶ ἐν τῇ πατρίδι ἐκείνῃ τῶν ἐ-λευθεριῶν ἀποβαίνουσιν ὅλως ἀδιάφοροι. Καὶ ἔμως ἀκαταπαύστως καὶ λέγονται καὶ γράφονται Φιλιπ-πικὸι κατὰ τῆς bribery and corruption at elections (διαφθορὰς περὶ τὰς ἐκλογὰς) διότι ὅπου ὑπάρ-χουσιν ἄνθρωποι, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ συνυπάρχω-σι καὶ συμφέροντα καὶ πάθη.

Πρὸς τὴν εἰκόνα συνάπτωμεν καὶ περίεργον ἀρ-θρον περὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Ἀγγλίας, τὸ ὅποιον ἤρα-νίσθημεν ἐκ τοῦ συγγράμματος τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ τῆς Γαλλίας Κ. De Jouy, τοῦ ἐπιγραφομένου L'her-mite de Londres.

« Ὅποιον θέμα τὸ τῶν ἐκλογῶν! Δὲν θέλω πώ-ποτε λησμονήσαι ἢ, τι εἶδον, συνοδούσας φιλὸν μου ψηφοθηροῦντα. Τὸ πολίτευμα τοῦ φίλου μου κατὰ τὴν περιστάσιν ταύτην ὑπῆρχεν ἀλλόκοτον καὶ σπουδαῖον καὶ κωμικόν, καὶ ῥαδιουργὸν καὶ γα-μερπές, καὶ ἀξιώπαινον καὶ γελοῖον. Φαίνεται ὅτι γλυκυτάτη καὶ εἰς ἄκρον ἐπαγωγὸς θὰ εἶναι ἡ θέ-σις τῶν βουλευτῶν διότι ἄλλως, πῶς εἶναι δυνα-τὸν νὰ ἐξευτελιζέται τις εἰς βαθύτην ὥστε νὰ κο-λακῆσῃ, νὰ ἐπαινῆ καὶ νὰ περιποιῆται ἀνθρώπους τοὺς ὁποῖους καταφρονεῖ ἐκ βῆθους καρδίας; Χα-ρακτῆρ προσηθέστερος, συμβιβαστικώτερος τοῦ

(*) Ὅστις ἐνομαζοῦσιν οἱ Ἀγγελοὶ τὰ ἐν τῇ εἰκόνι περιστασί-μικα βήματα παραπήγματα, ἄτυνα ἀνεγέρουσιν κατὰ τὰς πλα-τεῖαις, καὶ ἀναβιβάζουσιν εἰς αὐτὰ τοὺς ὑπερήφανοις αὐτοῦ φίλους αὐτῶν ἵνα ἀμιλιώσῃσι πρὸς τοὺς ἐκλογαίς καὶ τῶν λαῶν. Αἱ ἐγ-γὴ καὶ ἐκλογαὶ εἶναι ὡς ἄλλα πεδία μάχης, ὅπου τὰ κόρυμπα γυνθοκοποῦνται γιγαντίως ἐπ' ἐλπίδι θριάμβου πολλῆς, δι' αἱ οἱ χάριν ἀπλῆς περιεργίας συνιερρομένης μετέχουσι τῶν προθη-κοπημάτων. Ὅπως διακρίνωσιν εὐκολὸς εἰ ἐκλογαί τῶν ἰδίων ὑ-ποψηφίων, φροντίζει αὐτοὺς νὰ διαστῆλαται διὰ τῶν γυμνασίων διμοιράζειν δι' ἀμοιχοῦρους ταινίας καὶ πρὸς τοὺς ἑπαυτοὺς του.

Βουλευτικαὶ ἐκλογαὶ ἐν Ἀγγλίᾳ.

χαρακτήρας τῶν υποψηφίων δὲν εὐρίσκεται καθ' ἑ-

κατὰ τὴν ἐκλογὴν περὶ τῆς ὁμιλῆς, ἡ ζωηρότης μεταξὺ δύο ἀντιπάλων υποψηφίων, τοῦ φίλου μου καὶ ἄλλου τινός, εἶχε κορυφωθῆ, καὶ διὰ τοῦτο οἱ ἐκλογεῖς ἐγένοντο βιαιότεροι τοῦ συνήθους. Καὶ ἔ-

ὡς ἄλλοι μὲν ἀντίπαλος τοῦ φίλου μου ἐγένετο κτηνηχόμενος, καὶ μετὰ πλείους ὅσους εὐπειθείας καὶ ταπεινότητος ἀπεκρίνετο πρὸς τοὺς κατηγορούν-

καὶ ἔπειθ' ὅσον ἔβλεπον τὸν ἀντίπαλον μου ἐγένετο κτηνηχόμενος, καὶ μετὰ πλείους ὅσους εὐπειθείας καὶ ταπεινότητος ἀπεκρίνετο πρὸς τοὺς κατηγορούν-

καὶ ἔπειθ' ὅσον ἔβλεπον τὸν ἀντίπαλον μου ἐγένετο κτηνηχόμενος, καὶ μετὰ πλείους ὅσους εὐπειθείας καὶ ταπεινότητος ἀπεκρίνετο πρὸς τοὺς κατηγορούν-

του δὲν εἶναι καὶ τόσον ὑπερήφανος. — Ἐλα δά! ἀγαπητέ μου Ὠμαῖ, εἶπεν ὁ φίλος μου. Καὶ λα-

Μετὰ δὲ τὸν Ὠμαῖν ὁ φίλος μου ἐπλησίασε τινα γέροντα καὶ εἶπεν· « Ἄ, φίλε μου Γεώργιε, ἐ-

ὡς ἄλλοι μὲν ἀντίπαλος τοῦ φίλου μου ἐγένετο κτηνηχόμενος, καὶ μετὰ πλείους ὅσους εὐπειθείας καὶ ταπεινότητος ἀπεκρίνετο πρὸς τοὺς κατηγορούν-

καὶ ἔπειθ' ὅσον ἔβλεπον τὸν ἀντίπαλον μου ἐγένετο κτηνηχόμενος, καὶ μετὰ πλείους ὅσους εὐπειθείας καὶ ταπεινότητος ἀπεκρίνετο πρὸς τοὺς κατηγορούν-

καὶ ἔπειθ' ὅσον ἔβλεπον τὸν ἀντίπαλον μου ἐγένετο κτηνηχόμενος, καὶ μετὰ πλείους ὅσους εὐπειθείας καὶ ταπεινότητος ἀπεκρίνετο πρὸς τοὺς κατηγορούν-

ἐπὶ τέλους νὰ δελεάσῃ τοσοῦτον τὴν γραῖαν, ὥστε ἀνχωροῦσα ὑπεσχέθη νὰ σταίῃ τὸν υἱὸν τῆς νὰ ψηφοφορήσῃ ὑπὲρ αὐτοῦ.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

ΠΕΡΙ ΔΡΟΝΤΟΥ Η ΔΙΔΟΥ.

(Γαλ. Dronte. Λατ. Didus).

Οἱ πρῶτοι ἐπισκεφθέντες τὴν Βουρβόνειον νῆσον ἀπήνησαν ἀγνωστον τι πτηνὸν τὸ ὅποιον αὐδέπο-

I. ARKICALLAS

ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΕΙΟΝ.

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν τὸν λόγον τὸν ὅποιον ὁ διευθυν-

ΒΙΒΛΙΑΚΑ.

Τὰ ἐξῆς βιβλία δὲν περιέχονται εἰς τὸν Κατά- λογον τοῦ Κ. Παπ. Βρετοῦ

Ἐριμόνη ἢ ἡ μεμνησθεμένη τοῦ ἄδου. Τραγω- δία παθητικὴ εἰς πέντε τμήματα, ὑπὸ τοῦ Κ. Ζι-

ΣΗΜ. Τοῦ αὐτοῦ Ζ. Μ. εἶδον μετὰφρασεῖς τῆς Σιμυράδος καὶ τοῦ Βρετοῦ τοῦ Βολταίρου, ἐκδομένην ἐν Βουκουρεστίῳ τὸ 1844 ἔτος.

Γεώργιος Δαντίνος ὁ ἐντροπικισμῆνος σύζυγος. Κομ- μωδία εἰς πράξεις τρεῖς, συγγραφεὺς παρὰ τοῦ πε-

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΤΗΣ. Εἰς τὸ χωρίον ἄρην τοῦ δήμου Φελλίας τῆς Λακεδαιμονίας, ἐπιζῆ γέροντις ἱερεὺς,

Ἐπίσης καὶ εἰς τὸ χωρίον Γράμουσκ τοῦ δήμου Ἰλίου ἐπιζῆ γέροντις ὀνομαζόμενος Παναγιώτης

ἥτις ἐξακλόουεῖ καὶ ἤδη νὰ φέρῃ ὡς καὶ πρότερον ἐλευθέρως τὸ βασιλεῖ ἐπ' ὤμων, τὸ ὅποιον κομίζει ἡ προδεδηκυῖα αὐτῆ Σπαρτιάτις ἀπὸ τὸν παρακείμενον ποταμὸν Βιζάντων. (ΑΡΚΑΔΙΑ.)

ΓΥΝΗ ΣΤΡΑΤΙΩΤΗΣ. Τὸ 1799. ἔτος ἡ Ἀγγελικὴ Δυχεμένη, θυγάτηρ, ἀδελφὴ καὶ σύζυγος γάλλων στρατιωτικῶν, γεννήθεισα καὶ ἀνατραφεῖσα ἐν στρατοπέδοις, κατετάθη καὶ αὐτὴ στρατιώτις τῆς συγκινηθείσης τοῦ στρατηγοῦ Καζαβιάνα. Καὶ ἐπειδὴ διεκρίθη εἰς πολλὰς μάχας προσβέβηθη ταχέως. Εἰς τινὰ μάχην ἐπολέμησεν ὡς ἀληθὴς ἦρας καὶ ἐτραυματίσθη δις. Παρατήρησα δὲ ὅτι παρ' ὀλίγον ἐξέλιπεν ἡ πυρίτις τοῦ τάγματος εἰς ὀπήρῃται, μετέβη διὰ νυκτός εἰς ἄλλο μέρος, εἶρε καὶ ἐφόρτωσεν εἰς ἐξήκοντα γυναικας πολεμφοδία, ἔσπερον ὀπίσω αὐτά, καὶ δι' αὐτῶν ὑπερασπίσθησαν τὸ ὄχυρμα ἐπὶ ἄβ. ὕρας ἕως οὗ ἐφθίσε βασιθεῖα.

Ἄλλοτε πάλιν εἰς τινὰ πολιορκίαν ἐνήργει χρεὴ πυροβολητοῦ, καὶ τραυματίσθησα θεινῶς ἐδιδάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ στρατόπεδον. Κηρυχθεῖσα δὲ ἀπόμικτος ἀνομάσθη ἀνθυπολοχαγός. Ὁ δὲ Ναπολεὼν Γ' ἀπένευεν αὐτῇ τὸ παράσημον τῆς λεγεῶνος τῆς τιμῆς καὶ τὸ μετάλλιον τῆς Ἁγίας Εἰλένης.

Τὸ παράδειγμα τῆς Ἀραζόνας ταύτης ἐμιμήθησαν καὶ ἄλλαι γυναῖκες, εἰς τὴν τελευταίαν μάχην τῆς Μαγόντας ἦσαν δύο τοιαῦται, ἀμειψθεῖσαι καὶ διὰ μεταλλίου διὰ τὴν ἀνδρείαν αὐτῶν.

ΤΟΑΜΗΡΟΤΑΤΟΣ ΑΚΡΟΒΑΜΟΝ. Διατρίβει σήμερον εἰς τὴν Ἀμερικανὴν Γάλλος τις ἀκροβάμων, Βλονδὲν τὸ ὄνομα, εἰς ἄκρον τολμηρῶς. Δις διέβη ἀπὸ τῆς μῆς εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τὸν περιώνυμον καταβάρακτον Νιαγάραν, πρῶτον μὲν ἐπὶ σύρματος σιδηροῦ, δακτύλου πάχους ἔχοντος, δεύτερον δὲ ἐπὶ σχοινίου. Τῆς δευτέρας ταύτης διαβάσεως τὴν περιεργωτάτην περιγραφὴν ἐραυρίζομενοι ἐξ Ἀμερικανικῆς ἐφημερίδος παραθέτομεν ἐνταῦθα.

« Ἡ διάβασις ἐμελλε νὰ γείνη τὴν 6 ὥραν τῆς ἑσπέρας καὶ ὅμως ἀμφότεραι αἱ δυνάμεις τοῦ Νιαγάρα, μεταξὺ τοῦ καταβάρακτου καὶ τῆς κρεμαστῆς γεφύρας κατεκλύσθησαν ἑνωρὶς ὑπὸ χιλιάδων θεατῶν, τῶν πλείστων ἐλθόντων ἐν ἰδίῳ τὸν ἀκροβάμονα κατακοιμηθῆσαν εἰς τὸ βάρανρον ἐφ' οὗ ἤξιον νὰ διαβῇ. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐνόμιζον ὅτι τὸ σχοινίον δὲν εἶχεν ἰκανὴν δύναμιν ἵνα βαστάσῃ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ ἀνθρώπον βάρους ἔχοντα 142 λιτρῶν. Καὶ μὲν δὲν ἦτο πολλὰ λεπτόν, διότι εἶχε πᾶχος τριῶν δακτύλων καὶ 1/4, ἀλλ' ἴσασιν εἰς αὐτὸ τοῦ πάχους προήρχετο ὁ κίνδυνος, διότι πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μένῃ εὐθὺ ἐκ 1300 ποδῶν συγκειμένον τοῦ μήκους; Ὄθεν ἐπιστεῖετο κοινῶς ὅτι εἰς τὸ μέσον θὰ ἐσχηματίετο καμπύλη ἐκ 50 ποδῶν. Ἄν καὶ ἐτέντωσαν τὸ σχοινίον μὲ ὄλας τῶν τὰς δυνάμεις, πάλιν ἡ καμπύλη ἦτο ποδῶν 60. Πάντες λοιπὸν οἱ θεαταὶ περὶ τὰς 12 περιπέου χιλιάδας, ἠπόρουν πῶς νὰ διέβαινε τὴν καμπύλην αὐτήν.

« Αἱ δυνάμεις εἰς τὰς ὁποίας ἐδέθησαν αἱ δύο ἀκραι τοῦ σχοινίου ἀπέχουσι ἀπ' ἀλλήλων 1400 πόδας,

εἶναι ὅλας ἀπόκρημαι πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἔχουσι ἐνταῦθα μὲν ὕψος 160, ἀντικρὺ δὲ 170 ποδῶν. Εἰς τὸ βάθος τοῦ τρομεροῦ τοῦτου ἀποστήματος ὁ Νιαγάρας φαίνεται γαληνιαζὼν μετὰ τοὺς ροθεροὺς μυκηθμοὺς καὶ τὰ ἀπειρα ἔλαια τοῦ καὶ ὅμως τοιαύτη εἶναι ἐκεῖ ἡ ὁρμὴ τοῦ ρεύματος, ὥστε αἱ ἐπιστήμονες δὲν κατώρυσαν ἔτι νὰ εἰρωσι τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ διότι τὸ ὕδωρ παρασύρει καὶ τοὺς βαρυτέρους καταπειρατῆρας ὡς ἄλλους φελλοὺς.

« Ταῦτα λοιπὸν τὴν ἀβύσσον, τὴν ὁποίαν καὶ μόνον παρατηρῶν τις καταπλήττεται τὰς ὄψεις, ἴλη νὰ διαβῇ ὁ ἀκροβάμων, φορῶν κίτρινα ὑποδήματα, χιτῶνα μεταξωτὸν ἐπίσης κίτρινον καὶ κατὰστικτον διὰ χρυσῶν ποικιλιμάτων. Τὴν 1 καὶ 1/2 ὥραν εἶπε πρὸς τοὺς κατὰ τὴν Ἀμερικανικὴν δόξαν θεατὰς ταῦτα: « Ἴδαν τις ἐξ ὑμῶν, κύριοι, ἐπιθυμῶ νὰ διαβῇ ἀπέναντι, τὸν σηκῶν εἰς τὴν βᾶξιν μου; » ἄλλ' οὐδεὶς ἐδέχθη τὴν εὐγενῆ ταύτην πρόκλησιν.

« Τότε ἐπάτησε γενναίως εἰς τὸ σχοινίον, ἐβάδισε στερεῶς καὶ ταχέως, ὑψωμένον ἔχων τὸ μέτωπον, γυμνὴν τὴν κεφαλὴν, καὶ μὴ κρατῶν βάρους ἀνὰ χεῖρας. Καὶ αἱ μᾶλλον ἀτρόμητοι ἰδόντες αὐτὸν οὕτω πως κρεμάμενον ἐπὶ τῆς ἀβύσσου ἀνέφριξαν πᾶσα συνομιλία κατέπαυσεν, οὔτε ἀναπνοὴ ἠκούετο, καὶ ἐν μέσῳ τῆς μεγαλοπρεποῦς ἐκείνης σκηπῆς ἐνόμισες ὅτι μόνος ζῶν ὑπῆρχεν ὁ Βλονδὲν καὶ ὁ καταβάρακτος αὐτός, οὗ τινος οἱ βροντώδεις μυκηθμοὶ συνήχουν μὲ τὴν χορὴν τοῦ ἀκροβάμωνος διότι ἐχάραξε ποτὲ μὲν πηδῶν, ποτὲ δὲ σπηριζόμενος ἐφ' ἐνὸς ποδὸς καὶ ἄλλοτε ἐξαπλούμενος ὑπτίως, στρεφόμενος, περιστρεφόμενος ἢ καὶ καθήμενος ὡς ἱππεύς. Τοιαῦτα πράττων ἐφθασε μέχρι τοῦ μέσου τοῦ σχοινίου.

« Ἐνταῦθα δὲ ἐστάθη ὀρθίως, ἐκυψεν ὀλίγον ἐπὶ τῆς ἀβύσσου ὡς ἂν προέκλυπεν ἀπὸ παραθύρου ἵνα ἰμνήσῃ πρὸς διαβάτην, καὶ ἐξετύλιξεν ἰσχύως μακρὴν καὶ λεπτὸν σχοινίον, οὗ τινος τὴν ἄκραν λαβὴν ὁ πλοίαρχος μικροῦ ἀτμοπλοίου, ἔδεσεν εἰς αὐτὴν φιὰλην οἴνου τὴν ὁποίαν ἀνέσυρεν ὁ ἀκροβάμων. Οὗτος δὲ χαιρετίσας τοὺς πολυαριθμοὺς θεατὰς προσέειπεν ὑπὲρ αὐτῶν, ἐρρίψε τὴν φιὰλην εἰς τὸν ποταμὸν καὶ διευθύθη πρὸς τὴν Καναδικὴν, ὅπου ἐφθασεν ἐντὸς 19 λεπτῶν τῆς ὥρας μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς Ἀμερικανικῆς δόξης ἀναχώρησιν.

« Διατρίψας ἐνταῦθα ἡμίσειαν ὥραν ἀνέβη καὶ πάλιν εἰς τὸ σχοινίον, καὶ ἐντὸς ὀκτώ λεπτῶν ἐπανήλθεν εἰς τὴν ἑτέραν δόχον, πλαγιάσας μάλιστα καὶ δύο λεπτά ἐπὶ τοῦ σχοινίου.

« Αἱ χειροκροτήσεις, αἱ ἐπευφημίαι καὶ αἱ κραυγαὶ ὑπῆρξαν τοιαῦται, ὥστε καὶ τοῦ καταβάρακτου αὐτοῦ ἡ βολὴ δὲν ἠκούετο. Οἱ δὲ μᾶλλον ἐνθουσιασθέντες ἀρπάσαντες αὐτὸν τὸν ἐκάθισαν εἰς τοὺς ὄρους τῶν καὶ τὸν περιέφεραν. Ἐπειτα τὸν ἐπεβίβασαν εἰς ὄχημα καὶ ὀριζόμενον τὸν μετέφεραν εἰς τὸ χωρίον, συνοδευόμενον καὶ παρ' ἄλλων θεατῶν. »